

STAR TREK®
VOLÁNÍ OSUDU

KNIHA III
ZTRACENÉ
DUŠE

DAVID MACK

**STAR TREK
VOLÁNÍ OSUDU
KNIHA III**

Ztracené duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

BROKILON

David Mack

Ztracené duše – e-kniha

Copyright © Robert Pilch – Brokilon, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BROKILON

STAR TREK: DESTINY, BOOK 3

LOST SOULS

[™], [®] and © 2008 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2018 by Jakub Marek

Cover art © 2018 by Rick Berry

Cover layout © 2018 by Jakub Schejbal

Cover design by Alan Dingman

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-745-6394-2 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-745-6395-9 (ePDF)

ISBN 978-80-745-6396-6 (ePUB)

ISBN 978-80-745-6397-3 (Mobi)

STAR TREK

VOLÁNÍ OSUDU

KNIHA III
**ZTRACENÉ
DUŠE**

DAVID MACK

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Lod' duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

Větší než pouhý součet

Kompletní trilogie **Volání osudu:**

#1 Bohové noci, #2 Pouzí smrtelníci, #3 Ztracené duše

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

*Pro Lerxsta, G. a Profesora, kteří mě naučili,
jak se nepřestat udivovat;
pro Bryana, před jehož nebývalou štědrostí smekám;
a pro Randyho, který mě seznámil.*

Historikova poznámka:

Hlavní linie příběhu se odehrává v průběhu února 2381.

Retrospektivní příběh se odehrává roku 4527 před naším letopočtem.

Smrt končí vše;
však něco může ještě před koncem
se stát, a dílo druhu vzácného,
ne neslušící mužům, s bohy boj
již sváděli.

– Alfred, lord Tennyson, *Odysseus**

* Překlad: František Krsek, 1901

1

2381

Šlo o nejtěžší rozhodnutí, které kdy William Riker učinil.

Podezřívavě pozoroval návštěvníka, který na *Titan* nečekaně zavítal: mladou humanoidní ženu s hustou hřívou havraních vlasů, oděnou tak lehce, že její oblečení z těla víc ukazovalo, než zakrývalo. Tvrdila, že je Erikou Hernandezovou, velitelkou pozemské hvězdné lodi *Columbia*, která před více než dvěma staletími zmizela v místech vzdálených tisíce světelných let od planety, jejímž věznem se *Titan* nedávno stal. Příběh, který vyprávěla, působil nepravděpodobně, Rikerově lodi však nabídla pomoc při útěku, a tak se kapitán jejím neobvyklým tvrzením rozhodl prozatím věřit... alespoň než bude *Titan* v bezpečí daleko odtud a on bude moci její totožnost potvrdit. Předložila mu nabídku, kterou nemohl odmítnout, avšak osvobození lodi z područí samotářských mimozemšťanů známých jako Caeliarové si žádalo vysokou cenu: výsadek složený z většiny vyšších důstojníků včetně kapitánovy manželky, jeho *Imzadi*, Deanny Troi, musí zůstat na povrchu planety.

Jenže jeho domov sužuje válka, a on se zavázal chránit

svou loď a bránit Federaci. Ať si vybere cokoli, volba ho bude bezpochyby pronásledovat neskutečně dlouho.

„Vezměte nás domů,“ rozhodl Riker.

Hernandezová jako by ožila a okamžitě převzala iniciativu. Ukázala na obrazovku nad vědeckým stanovištěm a úsečně se zeptala: „Kdo napíchl ten caeliarský subprostorový tunel?“

„My,“ odpověděl jí komandér Xin Ra-Havreii, hlavní inženýr *Titanu*, a ukázal na sebe a hlavní vědeckou důstojnici lodi, nadporučíka Meloru Pazlar.

Hernandezová přistoupila ke konzoli a začala zadávat příkazy. Prsty záhadné mladé ženy se pohybovaly rychle a jemně, jako by nejnovější technologii Federace používala každý den. „Potřebuji změnit nastavení štítů, abych vás ochránila před zářením uvnitř tunelu,“ vysvětlovala.

„Naše štíty si poradí,“ ušklíbl se Ra-Havreii.

„Ne,“ opáčila Hernandezová, aniž by zvolnila tempo, „to si pouze myslíte. Dejte mi chvílku.“ Ruce jí náhle přestaly kmitat. „Tam.“ Otočila se a přikročila k Rikerovu zastupujícímu prvnímu důstojníkovi, komandérovi Fo Hachesovi. „Které stanoviště ovládá palubní systémy?“

Hachesa ukázal na operační.

„Děkuji,“ kývla na zaraženého Kobliada. Hernandezová rychlými kroky přeběhla k přední konzoli a odstrčila poručíka Sariel Ragerovou. „Přeprogramuji váš deflektor, aby vytvářel fázově proměnlivé solitonové pole. To Caeliarům ztíží tunel kolem nás zúžit, jakmile budeme uvnitř.“ Pohlédla na praporčíka Aili Lavenu, pacifikánskou pilotku. „Jakmile se tunel otevře, zadáte nejvyšší podsvětelnou rychlost. Rozumíte?“

Lavena úsečně přikývla a pod dýchací maskou s tekutou atmosférou se jí zavlnily uvolněné vzduchové bubliny.

Riker sledoval mladistvě vypadající Hernandezovou, jak

horečně pracuje, a náhle si na vlastním můstku připadal zbytečný.

„Dobře,“ pravila, „chystám se rozšířit subprostorový tunel do plnohodnotných rozměrů. Jakmile to udělám, Caeliarové se pokusí jej uzavřít. Pozor, bude to drsná jízda.“ Rozhlédla se po rozmanitých mimozemských obličejích na můstku *Titanu*. „Připraveni?“ Posádka přikývla. Pohlédla Rikerovi do očí. „Je to vaše loď, kapitáne. Rozkaz vydejte vy.“

Hezké, že si vzpomněla, pomyslel si Riker. Spolu s Hachesou přešli k velitelským křeslům a posadili se na svá místa. Riker pozvedl bradu a řekl Hernandezové: „Máte můj souhlas.“

„Tak jdeme na to,“ dodala. Zadívala se upřeným pohledem na hlavní obrazovku a pozvedla ruku. Vypadalo to, jako by se natahovala k přídě a sahala do temnoty, aby něco z prázdnoty vytáhla. Pak se objevil kruhový tunel; vypadal jako duha rozpínající se vesmírem, plná zářivých, pulzujících modrobílých prstenců táhnoucích se donekonečna.

Lavena se dotkla konzole, aby spustila plný impulzní pohon. V jednu chvíli Riker skrz palubní pláty slyšel hukot motoru a cítil vibrace podsvětelného zrychlení, v další svíral opěrky křesla, když loď prudce zpomalila a posádku vrhla dopředu.

„Víc energie!“ křičela Hernandezová přes kvílení poplachu a naříkající přepážky. „Zkusím nás z jejich sevření uvolnit!“ Zavřela oči, naklonila hlavu a zvedla obě paže.

Riker už s Deannou zažil několik případů vyžadujících značné telepatické úsilí, aby věděl, že Hernandezovou musí snaha osvobodit loď stát neuvěřitelnou námahu. „Ničím nešetřete!“ snažil se překřičet hlášení o škodách, která se linula přes operační a taktickou konzoli.

Titan sebou trhl kupředu a najednou jej obklopil pulzující jas subprostorového tunelu. Poručík Rriarr se jednou

prackou pevně držel boku taktické konzole a hlásil: „Uvnitř tunelu se nachází silné hyperfázové záření, kapitáne. Štíty drží.“

Proto musela upravit štíty, uvědomil si Riker. Lodí zmítaly záchvěvy pronikající kapitánovi až do morku kostí. „Hlášení!“ vykřikl Riker.

„Solitonové pulzy,“ ozval se Rriarr. „Přímo za námi.“

„Pokoušejí se zaškrtit tunel a přitáhnout nás zpět na Nový Erigol,“ vysvětlila Hernandezová. „Udržujte solitonové pole aktivní.“

„Energii, kterou nutně nepotřebujeme, přesměrujte do deflektoru,“ rozkázal Riker.

„Zrušte ten rozkaz, pane,“ ozval se Ra-Havreii. „Gravitační pnutí v tunelu narůstá. Musíme posílit pole strukturální integrity!“

Hernandezová odsekla: „Udělejte to, a ztratíme nad tunelem kontrolu. Stáhnou nás zpět k Erigolu!“

„Pokud to neuděláme, loď skončí na dva kusy,“ odsekl našťvaný efrosianský inženýr. Jako by chtěla jeho slova potvrdit, konzole za ním explodovala a pokropila můstek střepy a jiskrami, jež v mžiku zhasínaly.

Hernandezová padla na kolena s pažemi doširoka roztaženými a dlaněmi rozevřenými, jako by držela ohromnou tíhu. „Jen pár dalších sekund!“ vykřikla naříkavým hlasem.

Modrobílé prstence tunelu se rozplývaly, jak se před nimi začal rýsovat černý kruh jeho ústí. „Poručíku Ragerová, všechnu dostupnou energii do deflektoru,“ nařídil Riker. „To je rozkaz.“ Další prudká salva roztrásla loď. „Udržte *Titan* pohromadě, lidi, jsme téměř venku!“

Když se před *Titanem* rozevřel výstupní bod, Hernandezová zaúpěla bolestí. Prohnula se v zádech, pozvedla ruce vysoko nad hlavu a pak vzdorovitě, hrdelně vykřikla.

V tunelu kolem lodi si to před *Titan* namířila obří vlna

smrtícího záření, prstence se srovnaly do dokonalého kruhovitého tvaru a turbulence ustaly. Rázová vlna se odrazila od prstence ústí tunelu, jímž se krátce předtím průzkumné plavidlo třídy Luna prohnalo.

Prudký nárůst energie zaplavil konzole můstku a obrazovky ukazovaly jen nesrozumitelnou změť údajů. Poslední silný úder zasáhl *Titan* a můstek se proměnil v černočernou noc. Dlouhou chvíli tmou pronikala pouze chabá světélka osamělých kontrol, než můstek zalila mdlá, mlhavá záře nouzového osvětlení.

Můstek zahalil kouř a palubu pokryla silná vrstva krystalického prachu ze zničených stanic. Můstek se propadl do strašidelného ticha; žádná lodní komunikace, žádné odezvy počítačů.

„Hlášení o škodách,“ nařídil Riker. Rozhlížel se po můstku po někom, kdo by mu dokázal odpovědět. Spatřil pouze zmatené pohledy a důstojníky vyděšeně vrtící hlavou.

Ra-Havreii pobíhal od jednoho stanoviště k druhému, sotva se u nich zastavil a s každým krokem byl rozrušenější. Když dospěl k odstavenému kormidlu, zadumane se zatahal za zplihlý slonovinový knír, pak se obrátil k Rikerovi a řekl: „Totální výpadek, kapitáne. Hlavní zdroj je mimo provoz, stejně tak komunikace, počítače a kdovíco dalšího. Musím se dostat do hlavní strojovny, abych se na to podíval podrobněji.“

„Jděte,“ řekl Riker. „Nejprve energii, pak komunikaci.“

„To mám také v úmyslu,“ přikývl Ra-Havreii a zamířil k turbovýtahu. Doslova nakráčel do zavřených dveří, pak se zmateně zastavil a pousmál. „Žádný zdroj, žádné turbovýtahu.“ Ukázal na zád. „Tak pěkně pěšky.“

Když hlavní inženýr odešel, Riker vstal a přistoupil k Hernandezové. Pomalu a opatrně jí pomohl vstát a nabýt rovnováhu. „Jste v pořádku?“

„Myslím, že ano,“ řekla. „Ten poslední pulz byl silný. Netušila jsem, že to dokážu.“

Riker zkoprněl. „Ten pulz jste způsobila vy?“

„Musela jsem,“ odpověděla. „Jedině tak bylo možné tunel uzavřít, když už jsme jej nepotřebovali, a zároveň zničit stroj na druhém konci. Tím si Caeliary na čas udržím od těla.“

„Definujte *na čas*.“

Hernandezová pokrčila rameny. „Těžko říct. Vše závisí na tom, kolik škody jsem napáchala a nakolik o nás Caeliarové stojí. Možná pár dní. Možná několik desetiletí.“

„Pak bychom se měli dát do oprav,“ řekl Riker.

Přikývla. „To není vůbec špatný nápad.“

Riker se otočil k poručíku Rriarrovi. „Jakmile budou zprovozněny výtahy, doprovodte kapitána Hernandezovou do kajuty a postavte k ní stráž.“ Směrem k Hernandezové dodal: „Bez urážky.“

„Neurazila jsem se,“ odvětila. „Po osmi stech letech s Caeliary jsem zvyklá, že se ke mně ostatní chovají jako k vězni.“

*

Když doktor Ree zasekl drápy do Deannina hrudníku v místě pod levým nadrem, Troi vykřikla hrůzou. Reeovi to na náladě nepřidalo, snažil se pouze pomoci.

Pahkwa-thanský lékař Deannu zběsile mu bušící do hlavy ignoroval, když jí do krevního řečiště vypouštěl neškodné malé množství jedu. Ten vzápětí začal účinkovat a poloviční Betazoidka v sevření lékařovy štíhlé nohy s drápy okamžitě ztuhla.

Čtyři páry rukou – jeden na každé paži a dva na ocasu – jej ve zmítajícím se hloučku táhly pryč od Troi.

Postavil se na nohy a ocitl se tváří v tvář členům výsadku z bezpečnosti, k nimž patřili náčelník Dennisar, poručík Gian Sortollo a velitel bezpečnosti *Titanu*, nadporučík Ranul Keru. První důstojnice, komandérka Christine Valeová, zuřivě vyhrkla: „Co to sakra děláte, Ree?“

„Jedinou věc, kterou jsem za daných okolností udělat mohl,“ odpověděl Ree zápasící se čtyřmi svými kolegy.

Snaha Valeové se uklidnit, byť neúspěšná, si zaslouhovala obdiv. Uvolnila pěsti a snažila se nezatínat čelist. „Teď chci slyšet nejlepší vysvětlení vašeho života, doktore.“

Z blízké stěny se vynořil stín, který se změnil v Inyxu, hlavního vědce Caeliarů. Vysoký, vytáhlý mimozemšťan sklonil cibulovitou hlavu s výrazem permanentního zamračení směrem k Reeovi. „I já rád uslyším vaše vysvětlení,“ řekl. Prudké vypouštění a plnění vzduchových vaků, visících mimozemšťanovi přes kostnatá ramena, vypovídalo o nedávné námaze.

Praporčík Torvig Bu-kar-nguv se krčil ve dveřích Deannina pokoje a opatrně natahoval ovčí hlavu kolem zárubní, aby mu dění uvnitř neuniklo. Ree mladého Choblika chápal – jeho druh, dvounozí běžci bez přirozených předních končetin, pocházel ze zvířat, jež bývala snadnou kořistí.

Zatímco se Ree chystal promluvit, vstoupil komandér Tuvok, druhý důstojník *Titanu*, a poklekl vedle Troi. Vulkáncem položil Deanně jemně ruku na čelo.

„Přiznávám, že šlo o zoufalý čin,“ vysvětloval Ree. „Když Caeliarové zničili všechny naše trikordéry – můj nevyjímaje – neměl jsem možnost odhadnout stav poradkyně natolik, abych jí mohl podat některý z hyposprejů, které mám v brašně.“

„A proto jste ji kousl,“ přerušil jej Sortollo sarkasticky. „To dává smysl.“

Ree Marťanův cynismus ignoroval a pokračoval: „Stav

komandéra Troi se zhoršil, když odešla spát. Pohmatem jsem jí změřil krevní tlak, pulz a teplotu a došel jsem k závěru, že zřejmě trpí řadou vnitřních krvácení.“ Svá další slova namířil na Inyx, který se přesunul k Troi a dřepěl si naproti Tuvokovi, aby ji vyšetřil. „Nedovolila by mi vyhledat vaši pomoc nebo požádat vaše lékařská zařízení vhodná k ošetření.“

„A proto jste ji kousl,“ navázal Dennisar na Sortollovu uštěpačnou poznámku. Komandér Valeová Orionce umlčela jediným pohledem.

Inyx podržel vlnící se prsty nad ranou po kousnutí. „Vpravil jste do ní jed.“

Valeová výhružným tónem znatelným v každé slabice pronesla: „Pokud má váš příběh nějakou pointu, doktore, nadešel její čas.“

„Můj jed je pozůstatkem pahkwa-thanské evoluce,“ vysvětlil jí. „Zpomaluje kořisti životní funkce. V raném biologickém vývoji mého druhu bylo jeho účelem umožnit rodičům nově narozených mláďat lovit na větším území, a přesto přinést kořist zpět do hnízda živou a zachovat ji čerstvou, až se jí mláďata budou krmit. Já jed využil, abych poradkyni Troi zpomalil funkce a zastavil krvácení.“

Keru si oddychl a zavrtěl hlavou. „Promiňte, doktore, vypadalo to jinak.“

„Co jste provedl, bylo barbarské a násilné,“ namítl Inyx, „leč účinné.“ Pod Troi se objevila stříbrná látka připomínající kovovou krvavou skvrnu, ta ztuhla a pozvedla tělo z podlahy. „Váš paralyzující jed účinkuje jen krátkodobě a naživu ji neudrží.“

Inyx pomalu přemístoval levitující Troi k východu.

Tuvok tiše číhal za ním a soustředěně sledoval Deannin obličej ztuhlý šokem, ačkoli už byla nějaký čas v bezvědomí.

Valeová zatarasila Inyxovi cestu. Bezpečnostní tým

se postavil za ni a zablokoval dveře. „Okamžik,“ řekla Inyxovi. „Kam ji odnášíte?“

„Do zařízení, kde jí můžeme poskytnout dostatečnou lékařskou péči,“ odvětil caeliarský vědec.

Ree byl od přírody klidná bytost. „Potřebuje lékařské ošetření, jaké jí mohu poskytnout pouze na *Titanu*,“ sdělil Inyxovi. „Kdybyste byli těmi dobročinným hostiteli, za něž se považujete, umožnili byste nám vrátit se na loď.“

Inyx se zarazil a otočil se na Reea. „Obávám se, že to již není možné,“ řekl.

„Jistě, jistě,“ reptal Ree. „Kvůli vašemu posvátnému soukromí.“

„Ne,“ opáčil Inyx, „protože vaše loď uprchla.“ Nad Inyxem a Troi se ve stropě objevil otvor a poradkyně vystoupala do bezhvězdné noci. Inyx shlédl a dodal: „Zanechám vás tu, abyste o tom přemýšleli, zatímco se budu snažit zachránit vaši přítelkyni život.“ Spolu s Troi se vytratil do temnoty.

Místnost naplnilo šokované ticho, během kterého na sebe zbývající členové výsadku tázavě hleděli.

Dennisar položil obligátní otázku: „Myslíte, že *Titan* opravdu odletěl?“

Keru neurčitě pokývl hlavou. „Celiarové nám zatím nikdy nelhali. Může to být pravda.“

Valeová dodala: „Pokud odletěli, tím líp pro ně. A pro nás je to také dobrá zpráva. Kapitán Riker za námi vyšle pomoc.“

Všichni přikývli.

První do svého pokoje odešel Torvig, pak se s odměřeným a odtažitým výrazem vytratil Tuvok. Nato odešla Valeová a Keru odvedl z místnosti své dva muže.

Ree následoval mohutného trillského šéfa bezpečnosti na chodbu před Deannin pokoj. Keru si pod vousy odfrkl. „Ještě jednou se omlouvám, doktore,“ řekl. „Ale na

okamžik to opravdu vypadalo, že hodláte poradkyni Troi sníst.“

„Nic takového bych nikdy neudělal,“ opáčil Ree tónem, v němž se ozývala silnější urážka, než jakou doopravdy cítil. Pak se na Kerua zazubil. „Ačkoli musím přiznat... že byla docela šťavnatá.“

Když zachytil Keruův vyčítavý pohled, nervózně dodal: „Jen žertuji.“

2

4527 PŘ. N. L.

Z nebe se řítila žhnoucí hora.

Zasněženou krajinou se rozezněl hlasitý hrom, jak kolos žhavého kovu padal nízkou vrstvou syrových podzimních mračen. Halily jej plameny a bílý kouř, zatímco se úhel jeho sestupu zmenšoval, aby se pak obr odrazil od skalnatého pohoří. Do vzduchu vylétlo bahno, třísky zničených stromů a rozdrcené kamení. Mohutná masa vyryla do vysokohorského úbočí obří brázdu a při sestupu k rozeklanému pobřeží zamrzlého fjordu pod ním se rozpadla.

Uvolnila se lavina. Miliony tun sněhu, hlíny a ledu se hnaly jako voda a dopadaly silou kamení, aby pohřbily hromadu rozdrceného zčernalého kovu. Země se otřásla, hřmot nárazu a jeho dozvuky se odrážely mezi okolními vrchy a ledovci, dokud je nepohltilo těžké ticho arktické divočiny.

Na fjord se snesl soumrak.

A nikde tu nebyl jediný svědek.

„Ustupte,“ pronesl seržant Gage Pembleton z jednotek MACO. „Jsem skoro tam. Měl by mi stačit jediný výstřel.“

Stál vklíněný do rozeklané trhliny v základech caeliarské městské lodi Mantilis. Namířil fázovou pušku do průrvy, kterou vyhloubil skrz hustou vrstvu ledu a sněhu, jež pohřbila ztroskotané plavidlo po katastrofálním pádu na neznámou planetu nacházející se desítky tisíc světelných let od Země. Rychlým stiskem spouště uvolnil proud tepla a světla a vzápětí spatřil jasné nebe. Otvorem se prodrál mrazivý vzduch vonící jehličnany; seržant zavýskl radostí a jeho hlas se proměnil v chomáčky páry.

Kolem Pembletona se uvnitř trosek laboratorního komplexu nacházelo pět dalších pozemšťanů, kteří tvrdé přistání Mantilis přežili. Tři z nich byli vojáci z roty MACO na *Columbii*: Eric Crichlow, rodák z Liverpoolu s vypouklýma očima a širokým nosem; Thom Steinhauer, Němec ostře řezaných rysů, krátce střižených vlasů a s minimálním smyslem pro humor; a Niccolo Mazzetti, pohledný Sicilián s olivovou pokožkou a reputací muže, který nikdy není na dovolené sám.

Mezi příslušníky MACO se choulila Kiona Thayerová, jediná žena ve skupině. Byla to vysoká Quebečanka siouxského původu s provizorně ovázanou krvavou ránou v místě, kde kdysi mívala levé chodidlo. Pembleton se odmítal na zranění dívat, jelikož to byl on, kdo je na rozkaz svého velitele, majora Foyla, způsobil.

V čele skupinky se nacházel hlavní inženýr NX-02, ramenatý Rakušan Karl Graylock. Zeptal se: „Dá se bezpečně vyjít ven?“

„Tím si zatím nejsem jistý,“ odvětil Pembleton. Zacrkl pojistku své zbraně a promnul si tmavé ruce, aby se zahřál. „Ale mohu říct, že venku je chladno.“

Graylock pozvedl obočí. „Když to říká Kanadčan, něco na tom bude.“ Krátce se ohlédl po ostatních a dodal: „Možná bychom se měli ven podívat nejprve sami dva.“

„Jistě, pane,“ přisvědčil Pembleton. „Prozkoumáme

terén.“ Udělal několik opatrných kroků a poznal, že je tu silnější gravitace, než na jakou byl zvyklý. Pár metrů před ústím zavolal na Graylocka za sebou: „Je to bezpečné, poručíku.“

Hlavní inženýr následoval Pembletona po svahu do štiplavé zimy. Vzduch tu byl řídký. Když se venku propadli po kotníky do sněhu, Pembletona uchvátila majestátnost okolní přírody: mohutné útesy černé skály pokryté neposkrvněným sněhem; klidné fjordy odrážející oblohu, která na obzoru zářila pastelovými barvami soumraku; několik zářivých hvězd vysoko nad nimi. Bylo to tak nádherné, že téměř zapomněl na prsty rukou i nohou, které mu začínaly omrzat. „Nádherný pohled,“ pravil hlasem ztichlým posvátnou úctou.

Úkosem pohlédl na Graylocka, který se zadíval opačným směrem. Mohutný inženýr hleděl s otevřenými ústy na svah. Pembleton udělal čelem vzad a spatřil brázdu, kterou Mantilis vyryl do úbočí hory napříč lesem v jeho horní části. Byla to nesmírná spoušť – zvláště rány ve skalnatém podloží hor – ale vše bledlo před podívanou, již nabízela nebesa nad ním. Za vzdálenými vrcholky se proti černé obloze plné hvězd vlnily závoje nádherného rozptýleného světla. Polární záře jim vyrážela dech jednak svou jasností, jednak barevnou pestroostí.

„Páni,“ zašeptal Pembleton.

„Ja,“ potvrdil Graylock jakoby bez dechu.

Pembleton zasunul ruce do kapes kalhot, aby zahnal pocit chladu. „Měli bychom asi počkat, než se trochu vyjasní, pak vyvedeme ostatní,“ řekl. Ukázal na fjord a dodal: „Můžeme se vydat dolů k pobřeží. Navrhují, abychom tam rozbili tábor a shromáždili nezbytnosti – přístřešek, oheň, pitnou vodu a všechny potraviny, jaké najdeme. Pak, pokud přijde něco jako jaro, můžeme zamířit za teplejším počasím na rovníku.“

„Proč chodit tak daleko, seržante?“ otázal se Graylock. „Neměli bychom zůstat na pozici, dokud si nedokážeme zavolat o pomoc?“

Pembleton připazil, aby zmírnil třas, a řekl: „Žádám pomoc nepřijde, pane.“

Graylock zkřížil paže na prsou a zasunul si ruce do podpaží. „Tak myslet nesmíme, seržante,“ řekl. „Nesmíme se vzdát naděje.“

„Se vši úctou, pane, myslím, že můžeme.“ Pembleton pokývl hlavou ke hvězdám. Vzpomněl si na to, co mu caeliarský vědec Lerxst pověděl krátce před pádem na planetu. „Nalézáme se téměř šedesát tisíc let od domova a je přibližně rok čtyři tisíce pět set před Kristem.“ Obrátil hlavu ke Graylockovi a dodal: „Tady prožijeme zbytek svých životů... a tady také zemřeme.“

*

Bezejmenný svět se otočil teprve jedinkrát kolem své osy, a Lerxst i jeho jedenáct caeliarských společníků pocítilo ztrátu životní síly. „Měli bychom se šetřit,“ řekl své kolegyni Sedin. „Úbytek naší hmoty sníží vliv gravitační síly planety na náš pohyb.“

„Vzdát se části catomů je jen krátkodobé řešení,“ odvětila. „Pokud neobjevíme nový zdroj energie, zeslábneme natolik, že se nebudeme moct vrátit do svých těl.“

Lerxstovy myšlenky zaplavil pocit viny; to on rozhodl vypustit hlavní zdroj energie města a většinu jeho hmoty do subprostoru, než aby riskoval zkázu při pádu na neznámý svět. Ale on a ostatní Caeliarové ze zničeného Mantilisu byli odříznuti od celku a neměli, čím by své rozpadlé generátory opravili. Bez energie nemohou napájet kvantové pole města a caeliarské catomy se rychle vyčerpají. „Jakmile nám dojdou zásoby, v těchto extrémních

zeměpisných podmínkách se nemůžeme spolehnout na využití solární energie,“ pravil Lerxst. „Máme dost energie, abychom dosáhli a využili geotermálních zdrojů tohoto světa?“

Sedinina aura uvnitř celku vyzařovala pochyby. „Místní podloží je hluboké a vulkanická aktivita vzdálená.“ Sdílela s ostatními obraz hory, na jejímž vrcholku se jejich město rozštěpilo. „Pravděpodobnější je těžba štěpného materiálu.“

„Pro naše potřeby nestačí,“ namítl Lerxst. „Navíc mám obavy, že jejich využití by zamořilo ekosféru tohoto světa toxiny.“ Už celé éony jej nic podobného netížilo. „Kdybychom jen nepřišli o agregátory energie vakua, mohli bychom mít čas ke stavbě nového generátoru základní částice.“

Za Lerxstovými zády vstoupil do ztemnělé řídicí místnosti jiný Caeliar, astrofyzik jménem Ghyllac. Následovali jej dva přeživší pozemšťané: Gage Pembleton a Karl Graylock. Ghyllac řekl: „Máš návštěvu, Lerxste.“

Lerxst se otočil, aby hosty přivítal. „Vítejte, Gagi a Karle,“ pravil. „Zvážili jste náš návrh využít trosky Mantilisu jako úkryt?“

„*Nein*,“ zavrtěl Graylock hlavou. „V této nadmořské výšce nemáme dost potravy. Musíme se přemístit dolů k fjordu.“

Jeho slova Sedin očividně zmátla. „Podél pobřeží se nenachází rozmanitější flora, Karle.“

Pembleton promluvil za něj: „Zkusíme rybařit.“

Sedin už už chtěla označit pozemšťany za bláhové, ale Lerxst uřadil její slova krátkým impulzem vyslaným skrz omezené spojení celku. Zeptal se Graylocka: „Čemu pak tedy vděčíme za vaši návštěvu?“

„Potřebujeme baterie,“ vysvětlil Graylock. „Velké pro nabíjení našeho vybavení a menší přenosné.“

Pochopení důsledků zasáhlo všech dvanáct Caeliarů uvnitř zničeného řídicího centra silou elektrického výboje. Dělení se o už tak omezené zdroje energie s přeživšími pozemšťany by pád Caeliarů do zapomnění jen urychlilo.

„Podělíme se o vše, o co můžeme, ale i naše zdroje jsou omezené,“ odpověděl Lerxst a nával úzkosti vyzařující z jeho kolegů ochabl.

Pozemšťané přikývli. Graylock řekl: „Dokud jsme tady, rádi bychom požádali, zda bychom si nemohli v troskách města posbírat poničené součástky a materiál.“

Lerxst se sklonil a lehce máchl rukama. „Poslužte si.“

„Děkujeme,“ řekl Pembleton. Zadíval se na Graylocka a šeptem se zeptal: „Ještě něco, pane?“

Graylock zavrtěl hlavou. „Ne.“ Směrem k Lerxstovi dodal: „Dáte nám vědět, až budete mít baterie k dispozici?“

„Samozřejmě.“

„*Danke schön*,“ poděkoval Graylock. Otočil se a odkráčel. Pembleton se k němu přidal.

Jakmile pozemšťané opustili řídicí centrum, Sedin se zeptala: „Byl to moudrý slib, Lerxste?“

„Naslouchám svému svědomí,“ opáčil Lerxst. „Nic víc.“

Přidal se k nim Ghyllac: „Tu energii potřebujeme k životu.“

„To i oni,“ poznamenal Lerxst.

*

Dle Pembletonova názoru se celý první den, který trosečníci strávili na planetě, jen stěží mohl nazývat skutečným dnem. Bezbarvé slunce se vyhouplo sotva nad horizont a proměnilo arktické nebe v mramorově šedou klenbu nad rozlehlým břidlicově zbarveným mořem.

Ostatní ze skupiny následovali jeden po druhém Pembletona vyhloubeným tunelem ven na větrem ošlehané úbočí hory. Každý z nich měl na sobě teplé, stříbrně šedé pončo s kapucí poskytnuté Caeliary. Batohy měli nacpané přikrývkami, trochou surového materiálu a bateriemi různé kapacity.

Na úzkých nosítkách ležela poručík Thayerová. Vojíní MACO se střídali v jejich nošení – nosítka nesli vždy dva muži, zatímco třetí odpočíval.

Směrem k místu, které Pembleton označil za západ, se blížila sílicí bouře barvy nafialovělé modřiny. „Měli bychom si pohnout, jestli chceme do nížin dorazit včas,“ sdělil Graylockovi.

„Včas na co?“ otázal se inženýr.

„Postavit přístřešek a rozdělat oheň,“ odpověděl Pembleton. „Než udeří bouře.“ Pozoroval svah téměř beze stromů a dodal: „Určitě nechceme skončit v tom nahoře.“

„To beru,“ souhlasil Graylock. „Veďte nás dolů, seržante.“

Skupina se vyčerpaně ploužila k fjordu schovanému kdesi hluboko dole. Lehce silnější gravitace znamenala pro Pembletona s každým krokem slabé cuknutí v dlaze na holeni.

Ohlédl se, aby si potvrdil, že jsou všichni v pořádku. Crichlow a Mazzetti pevně drželi nosítka a Steinhauer s Graylockem si cosi přátelsky nesrozumitelně povídali rychlou němčinou.

Jediným zdrojem, který dokonale pokryl poptávku, byla čerstvá voda. Podle Graylockova příručního skeneru byl sníh pokrývající krajinu nebyvale čistý a zcela zdraví nezávadný. „Přinejmenším nedehydratujeme,“ řekl ve snaze vlít ostatním do žil trochu optimismu.

„To znamená, že vyhladovíme o něco později,“ opáčil Pembleton, který neměl na zlepšování morálky náladu.

Během necelých dvou hodin sestupu se ocitli tak nízko, že blízké vrcholky bránily i chabým slunečním paprskům. Pembleton se ocitl v ocelově modrých stínech a pocítil, jak teplota o několik stupňů poklesla. S každým výdechem vyplnil prostor před sebou prchavými obláčky páry.

Když došli ke břehu fjordu, bylo už pozdě a rychle se stmívalo.

„Steinhauere, pomozte Graylockovi rozbít tábor na svahu u těch dvou velkých kamenů,“ nařídil Pembleton. „Schováme se tam před větrem a budeme v suchu, pokud se z hor spustí voda. Mazzetti, vy a já vykopeme na opačné straně latrínu. Crichlowe, vezměte si pušku a příruční skener. Hledejte malá zvířata – ptáky, ryby, savce, je mi to jedno. Ale ať jsou jedlá.“

„Jistě, seržante,“ přikývl Crichlow. Sundal si batoh, vložil skener do kapsy na nohavici vojenských kalhot, popadl pušku a v mžiku byl pryč.

Když Graylock a vojáci dokončili stavbu přístřešku – vratkou stavbu z podpěr z narychlo svařeného zbytkového kovu, přes něž přehodili záračnou caeliarskou látku – obloha se ponořila do temnoty. Syrový vítr vyl mezi útesy, které obklopovaly fjord, jako sbor duchů a ve vzduchu byl silně cítit déšť.

Praskání větviček a křupání kroků na sněhu přinutily Pembletona otočit hlavu a namířit preventivně pušku před sebe. Pak ji zase sklopil, jelikož poznal Crichlowa, který se vynořil z podrostu otrhaný, poškrábaný a skleslý.

„Nic tam není?“ zajímal se Pembleton.

„Eh, něco tam je, to jo,“ pravil Crichlow. Mladý voják se zadíval do Pembletonovy zklamané tváře a zavrtěl hlavou. „Ale ti malí šmejdi jsou moc rychlí, nedokážu je střelit.“

Pembleton se přidal ke Crichlowovi a společně se vydali k přístřešku. „Nedělejte si starosti,“ řekl. „Zítra zkusíte oka. Uvidíme, jestli se něco chytne.“

„Jo, jo,“ přikývl Crichlow. „Zkusím to.“

Odhrnuli přední celtu, která sloužila jako vchod do přístřešku. Podlaha v něm byla pokryta kusy caeliarské látky s výjimkou kruhu uprostřed, kde se vršily velké kameny rozpálené do ruda, které uzavřený prostor naplňovaly teplem bez zplodin.

„Utáhněte si opasky, lidi,“ prohlásil Pembleton. „Dnes bude na večeři kořínková polívka.“ Jeho upřímnost si vysloužila zoufalé sténání. „Berte to z té lepší stránky,“ pokračoval. „Jakmile spořádáte ten chutný bujón, půjdete všichni spát, protože do jednadvaceti nula nula si беру první hlídku. Mazzetti, vaše je druhá hlídka do jedné. Steinhauer, třetí do pěti, a Crichlow – poslední hlídka. Každou noc se postupně prostřídáme.“

Mazzetti se zeptal: „Nemůžeme prostě nastavit skener na detekci pohybu?“

„Musíme šetřit baterie na zbytečnosti, jako je hledání potravy a analýza jedů,“ odvětil Graylock.

„Přesně tak,“ přisvědčil Pembleton. „A Mazzetti? Ta otázka vám vysloužila místo ve sběračské jednotce.“

Kořínková polévka byla horká, ale zároveň hořká jako syrový žalud. I když Pembleton po večeři vyprázdnil během jediné hodiny celé dvě láhve a vyplivl snad všechno, pachuti v ústech se nezbavil. *Naštěstí bude pršet a já budu myslet na něco jiného*, říkal si pro sebe.

Ledový déšť unášený mrazivou vichřicí se proháněl nocí a neopomenul jedinou škvírku v Pembletonově recyklovaném ponču. Fázovou pušku měl přehozenou přes záda a ruce schované v podpaží armádní bundy, aby se zahřál.

Když Mazzetti odešel sbírat kořínky, Graylock provedl skenování, aby okolo přístřešku vyhledal jedlé rostliny. Žádné bobule, ovoce ani ořechy. Dokonce ani obyčejná tráva. Jen jedovaté houby a lišejníky.

Počasí se bude zhoršovat, odhadoval. Noci se prodlouží

a ochladí se ještě víc. Prohlédl si nevalný přístřešek, na kterém on i ostatní záviseli, a zachmuřil se. Pokud tahle věc přežije zimu, bude to zázrak.

Krátce před koncem jeho hlídky vystřídal kousavý vítr liják. Během pár minut se srážky změnilly v mrholení a pak ustalo i to. Vzduch se pročistil, a zatímco se mraky rychle sunuly oblohou, zahlédl za vrcholky hor hypnoticky oslnivou polární záři. Pak na svahu hory zpozoroval cosi dalšího. Letný náznak pohybu.

Z uniformy vylovil dalekohled a zaměřil jej na zdroj světla vysoko nad místem, kde právě stál. V dalekohledu byly detaily jasnější. Caeliarové vystoupili ze své pohřbené, zničené metropole a shromáždili se na vrcholku zčernalého skaliska, které bylo kdysi součástí jejich základů.

Pembletona zajímalo, k čemu se chystají, a tak na dalekohledu nastavil zvětšení na maximum a podíval se znovu. Pak teprve poznal, že mu pohled opěťují.

Vypadali jinak, nemocně. Připomínali přízraky z jiného světa, chyběl jim typický jas.

Sklonil dalekohled a přemýšlel o milionech Caeliarů, kteří se dobrovolně obětovali, aby umožnili Mantilisu vydat se subprostorovým tunelem a napříč časem na toto bohapusté místo; město se proměnilo ve hřbitov.

Znovu pozvedl dalekohled a spatřil Caeliary připomínající duchy, a pohled jej naplnil zoufalstvím.

Zdá se, že nejsme jediní, kdo tady umírá.

3

2381

„Zavolejte je znovu, komandére,“ nařídil kapitán Picard Mirandě Kadohatě, druhé důstojnici *Enterprise* a náčelnici operací.

Zatímco pracovala na své konzoli, její štíhlá, přitažlivá tvář s eurasijskými rysy frustrovaně ztuhla. „Stále žádná odpověď, pane,“ odpověděla.

Okolo Picarda tiše a pečlivě pracoval lékařský a bezpečnostní personál, který napravoval následky nedávného střetu s hirogenskými nájezdníky, z nichž dva leželi mrtví přímo uprostřed můstku. U stropu se stále vznášel lehký kouřový opar, jehož štiplavá vůně v sobě skrývala pach prolité krve.

Na hlavní obrazovce bylo možné spatřit *U.S.S. Aventine*, výzkumné plavidlo třídy Vesta, pohybující se záplavou zakřiveného světla hvězd. Loď pod velením kapitánky Ezri Dax spěchala nejvyšší warpovou rychlostí k Zemi. Marně pronásledovala borgskou armádu, která před pouhými několika hodinami proklouzla z kvadrantu Delta dosud neznámým a nyní destabilizovaným subprostorovým tunelem. Picard měl obavy, že posádka kapitánky Dax

aktivuje prototyp kvantového proudového pohonu a slepě se vrhne do spárů sebevražedného střetu.

Poručice Džasminder Čaudry, velitelka bezpečnosti, zavedla čtyři zdravotníky z turbovýtahu k mrtvolám Hirogenů. „Dejte je do stáže,“ nařídila. „Budeme se na ně chtít později podívat.“

„Rozkaz,“ přikývl jeden z mediků a čtveřice začala obrí obrněná těla zpracovávat.

Zatímco lékaři pracovali, na můstek dorazil další turbovýtah, ze kterého vystoupili čtyři technici. Nesli s sebou sepnuté válcovité tubusy, které posléze rozvinuli a odhalili tak dlouhé zásobníky náradí ukotveného do látkových smyček a magneticky uzavíratelných kapes. Během několika vteřin už technici svižně opravovali prasklé pracovní konzole a dotykové panely na stěnách.

Komandér Worf dokončil krátkou poradu s nižší taktickou důstojnicí, praporčíkem Anetou Šmrhovou, a vrátil se k velitelským křeslům, aby se posadil vedle Picarda. Tiše k němu pronesl: „Senzorové údaje potvrzeny, kapitáne. Na území Federace, Klingonů a Romulanů vstoupilo přes sedm tisíc borgských krychlí. Zasáhly už několik cílů.“

„Děkuji, jedničko,“ přikývl Picard, i když vděk za podobné zprávy nepocítoval. „Pane Weinribe, jaký je čas do střetnutí?“ otázal se pilota.

„Náskok *Aventine* se zvyšuje,“ odvětil Weinrib. „Letí o osmdesát pět tisícín warpu rychleji, než je naše nejvyšší rychlost.“

Picard musel obdivovat ladné linie *Aventine* vzdalující se od *Enterprise*. Téměř už ztratil naději, že přivede Dax k rozumu, když se Kadohata ve svém křesle otočila a hlásila: „*Aventine* odpovídá, pane.“

„Na obrazovku,“ rozkázal Picard.

Na hlavní obrazovce se objevila tvář kapitánky Dax.

„Změnil jste názor, kapitáne?“

„Právě naopak,“ opáčil Picard, vstal z křesla a přešel blíž k obrazovce. „Naléhám na vás, abyste svou zbrklou akci zvažila.“

Mladá tmavovlasá Trillka si odfrkla. „Federace je pod přímým útokem,“ řekla. „Musíme ji bránit.“

„Budeme,“ ujistil ji Picard. „Ale ne takto. Obětovat loď i posádku nemá smysl. Vyrazit do bitvy proti přesile je sice odvážné a vznešené, ale vrhnout se do boje bez jakéhokoli plánu není jen marné, je to zbytečné.“

Hněvivě si odfrkla a Picard vycítil její frustraci a potřebu jednat, ne jen stát a čekat. „Takže co navrhuje?“

„Kontaktujeme velení Flotily a požádáme o nové rozkazy,“ pravil. „Možná po ztrátě expedičního sboru netuší, že jsou naše lodě stále schopné služby.“

Dax se koutkem úst ušklíbla. „Kontaktovat velení Flotily? Bez urážky, kapitáne, ale to není odpověď, jakou bych čekala od muže s vaší reputací.“

„Připouštím, že pokud mé rozkazy odporovaly zdravému rozumu, morálce či zákonu, měly oporu v mém svědomí,“ řekl Picard. „Avšak v tuto chvíli, kapitáne, žádné rozkazy nemáme a domnívám se, že bychom alespoň měli vědět, zda má s námi Hvězdná flotila nějaké záměry, než se rozhodneme k potenciálně sebevražedné akci.“

Dax poklesla ramena. „Předpokládám, že zeptat se neuškodí,“ řekla.

„Smím proto navrhnout, abychom opustili warp?“ zeptal se Picard. „Alespoň do chvíle, než budeme vědět, kam se vydat?“

Chvíli ho upřeně pozorovala a pak kývla na někoho mimo obrazovku. „Zpomalíme zpět na impuls,“ řekla. „Dáte mi vědět, až budete mluvit s Flotilou?“

„Samozřejmě,“ slíbil Picard. „*Enterprise* konec.“
Obrazovka znovu zabrala vzdalující se *Aventine*.

Picard pokývl Worfovi, ten nařídil Weinribovi: „Srovnajte s nimi rychlost a kurz.“ Pilot přikývl na souhlas.

Na obrazovce se světelné čáry smršklly do podoby zářivých bodů, jak se obě lodě vrátily k podsvětelným rychlostem.

Další obezřetné vítězství zdravého rozumu, pomyslel si Picard. „Komandére Kadohato, volejte velení na všech bezpečných frekvencích, maximální priorita.“

„Rozkaz,“ přikývla Kadohata.

Picard se otočil ke své pracovně. „Vezmu si to ve své –“ zastavil se uprostřed kroku i věty a zahleděl se na spálený a zakouřený interiér vlastní pracovny, která shořela během útoku hirogenské lovecké smečky. Zamračil se. Pohled na doutnající kapitánovo útočiště oživil nepříjemné vzpomínky, o kterých doufal, že zůstanou ještě dlouho pohřbené.

Čas je oheň, v němž hoříme.

Ohlédl se na Kadohatu a řekl: „Vezmu si to v zasedací místnosti, komandére.“ Zamířil k zadním dveřím na pravoboku a dodal: „Komandére Worfe, můstek je váš.“

4

„Bojová stanoviště!“ zahřměl kapitán Krogan. Světla na můstku se rozsvítla naplno, jakmile říšský křižník *veScharg'a*, vzdálený milion *qell'qamů* od klingonské planety Morska, přešel na impulzní pohon. Jeho spolubojovník *Sturka*, těžký křižník třídy *Quang*, mu byl v patách.

Z povrchu planety se vyřinula ohnivá bouře disruptorové palby a udeřila na dvě borgské krychle na oběžné dráze. Zdálo se, že zásahy na žádnou z nich nemají účinek, pouze opsaly jejich tvar a zahalily je do oslepující šarlatové aury. Pak Borgové palbu opětovali a do povrchu planety vyřízli smaragdové jizvy.

Falgar, Kroganův první důstojník, zakřičel: „Zvednout štítů! Kormidlo, nastavit útočný vzorec *ya'Dichqa*.“

„Deset sekund do borgského palebného dosahu,“ hlásil kormidelník.

„Veškerou záložní energii do štítů,“ nařídil Falgar.

Je načase zjistit, zda ta tajná torpéda Hvězdné flotily zafungují, pomyslel si Krogan a sledoval, jak se borgské krychle na obrazovce zvětšují. Nepřátelé budou mít několik sekund výhodu, jelikož jeho útočný křižník třídy *Vor'cha* měl účinný palebný dosah o několik set tisíc

qell'qamû kratší než borgské krychle. Cílem *veScharg'aa* bylo přežít prvotní borgskou salvu, přiblížit se a zaměřit krychle transfázovými torpédy, která byla na loď Klingonských obranných sil umístěna na rozkaz admirála Jellica z Hvězdné flotily.

„Borgové vypálili,“ ohlásil Falgar klidným hlasem. Bitevním křížníkem otrásaly výbuchy, které jako by byly dílem samotného *Fek'lhra*. Jasná bitevní světla problikla. Ze všech stanovišť vylétly plameny a jiskry a Kroganův nos zachytil pach spálených vlasů.

Taktický důstojník Qonqar přes všechn rámus vykřikl: „Zbraně zaměřeny!“

Krogan udeřil pěstí o opěrku křesla a ukázal na borgské krychle na obrazovce. „Pal!“

Trojice modrých blesků vyrazila vpřed v nerovnoměrných spirálách napříč borgským obranným vybavením. Když se torpéda přiblížila cíli, Falgar zvolal: „Kormidlo! Ostře na pravobok! Qonqare, veškerou energii do štítů na levoboku!“

VeScharg'aem otrásly další zásahy. Krogan se ušklíbl, když na zádovém pohledu na obrazovce spatřil, jak torpéda zasáhla cíl a v jediném safírovém záblesku rozdrtila borgskou krychli na kousky. Když se mrak modrého ohně rozplynul do vesmírného vakua, vyplnil hvězdné pole další blankytný blesk; druhá borgská krychle rovněž padla.

Důstojníci můstku křičeli a radovali se ze svého vítězství. Krogan si dovilil spokojený úšklebek a pokývnulí hlavou. *Dnes je dobrý den na smrt... mých nepřátel.*

Veselí válečníků přerušil zvuk příchozí subprostorové zprávy.

Komunikační důstojník Valk si na okamžik překryl rukou ušní přijímač a pohlédl na Krogana. „Zpráva od generála Kлага.“

„Na obrazovku,“ nařídil Krogan a pozvedl bradu, aby ukázal nadřízenému důstojníkovi pýchu a sebejistotu.

Obrazovku vyplnila podoba generála Kлага, velitele Páté flotily. „Hlášení,“ vyštěkl generál, nyní známý jako Hrdina Říše.

„Nepřátelé byli zdoláni,“ hlásil Krogan.

„Výtečně,“ přikývl Klag. „Vaše loď je potřebná v nové bitvě. Jaký je váš stav?“

Krogan odpověděl: „Drobná poškození, ale k boji stále připraveni.“

Klag přikývl a zeptal se: „A co *Sturka*?“

Qonqar přeměroval bitevní hlášení ze *Sturky* na Kroganův velitelský monitor. „Kapitán K'Draq hlásí, že utrpěli těžké ztráty,“ řekl Krogan a pročetl si podrobnosti.

Generálovo obočí se svařilo nespokojeností. „Potřebujeme veškeré lodě. Mohou pokračovat v bitvě?“

„Těžko,“ řekl Krogan. „Přišli o warp.“

„Pak je tam nechte,“ rozhodl Klag. „Za tři hodiny se setkáte s flotilou na souřadnicích, které vám posílám.“

Jediným pohledem Krogan poznal, že místo setkání se nachází na spojnici mezi Azurovou mlhovinou, místem původu borgské pohromy, a klingonským domovským světem. „Takže Borgové míří na Qo'noS,“ poznamenal.

„Pokud ano, jdou si pro smrt,“ ušklíbl se Klag dychtivě. „Vydejte se na cestu hned. To je rozkaz. Klag konec.“

Obrazovka se opět zaměřila na poničenou planetu Morska a doutnající, otlučený trup *Sturky* driftující vesmírem. Krogan přeposlal souřadnice setkání na kormidelníkovu konzoli. „Nastavte nový kurz,“ pronesl. „Maximální warp. Vpřed.“ Přes obrazovku prolétly hvězdy, aby se vzápětí proměnily v pruhy, když *veScharg'a* přešel na warp.

Ačkoli by to Krogan nikdy nikomu nepřiznal – posádce, rodině ani nadřízeným – věděl, že přežití jeho lodi bylo jen čirým štěstím, přestože to byla *Sturka*, kdo Borgům

podlehl. Existovala však jediná pravda, které rozuměl každý válečník: ničí štěstí netrvá věčně.

*

Kancléř Martok sestoupil z transportní plošiny a byl rád, že je opět na své vlajkové lodi *Kahlessův meč*. Generál Goluk, vysoce postavený člen *Bat'lethového* řádu a velitel Martokovy ctnostné Deváté flotily, mu pokývl na pozdrav. „*Qapla'*, kancléři.“

Martok odpověděl úsečným zavrčením: „*Qapla'*, generále. Hlášení.“ Vypochoďoval z transportní místnosti a spěchal na můstek.

Šedovousý generál ho následoval a cestou říkal: „Khitomer a Beta Thoridor padly. Soustavy Beta Lankal a Mempa a tucet menších kolonií čelí útoku.“

„A Morska?“

„Brání ji *Sturka* a *veScharg'a*,“ odpověděl Goluk. „Borgové také obléhají Rura Penthe.“

„Koho zajímá Rura Penthe?“ podivil se Martok. „Shromáždí Klag flotilu?“

„Ano, můj pane,“ přisvědčil Goluk a následoval Martoka po žebříku na velitelskou palubu. „Naše jednotky se shromáždí za tři hodiny a za čtyři se střetnou s Borgy.“

Martok seskočil ze žebříku a kráčet chodbou k můstku. Přestože mu scházelo levé oko, v důsledku čehož měl omezené vnímání hloubky, znal chodby a zákoutí své lodi natolik, že by se jí dokázal pohybovat i poslepu. „Ozvala se některá z našich jednotek v mlhovině?“

„Zatím ne,“ odpověděl Goluk. Celou cestu se Martokovi držel za zády.

Oba šedovlasí válečníci vešli na můstek. Velitelské centrum *Kahlessova meče* bylo plné válečníků, kteří horlivě připravovali rychlý odlet. Tlumené hluboké hlasy se mísily

s hovory z interkomu a všudypřítomným hučením lodních systémů rozvádějících energii. Na obrazovce se v úzkých formacích pohybovaly desítky křižníků tříd *Vor'cha* a *K'vort* a otáčely se souběžně jako ptačí hejno.

Kapitán G'mtor, zkušený důstojník, který hrdě dával na odiv hlubokou jizvu na obličej, táhnoucí se mu od levého spánku až k bradě, přešel ke kancléři a generálovi. „Nové zprávy z Federace a romulanského území, kancléři,“ řekl G'mtor. „Na Nequencii Alfa, Xarantine a Jouretu započaly bitvy. Borgská armáda likviduje všechna zatoulaná plavidla, která potká.“

„Nechť je společné úsilí naší výhodou,“ pravil Martok. Posadil se do velitelského křesla. „Kolik lodí s námi poletí do bitvy, kapitáne?“

„Sto sedmnáct se shromažďuje zde na Qo'noSu,“ odpověděl G'mtor. „Dalších sto šedesát jedna se s námi setká na určených souřadnicích.“

Generál Goluk se zeptal: „A kolik borgských lodí jsme zachytili na našem území?“

„Čtyři sta devadesát dva,“ řekl G'mtor. Usmál se a ukázal ostré zuby. „Takže výhodu už máme.“

Martok okamžitě poznal, že Goluk z hlavy počítá. Pak se generál G'mtora zeptal: „Jak jste k takovému závěru dospěl, kapitáne?“

Martok se hrdelně zasmál a odpověděl za G'mtora: „Protože jsme Klingoni!“

Válečníci na můstku vydali naráz povzbudivé výkřiky. Mužstvo bylo připraveno na bitvu a Martok se dmul pýchou, že je v jeho řadách. Vstal a poručil G'mtorovi: „Otevřete kanál ke všem lodím.“

G'mtor kývl na jiného důstojníka, který rozkaz splnil a kývl mu v odpověď. „Kanál otevřen,“ řekl G'mtor.

Martok se v mžiku sebral a pronesl: „Válečníci Říše! Nastala velká chvíle, kdy nepřítel vyzkouší naši odvahu.“

Borgové nás nepřišli vyplnit, ale zničit – zanechat naši říši v plamenech a naše těla, naše duše zneuctěné u bran *Gre'thoru*.

Udělal chybu, které nebudou moct litovat, jelikož nepřežijí. Naše flotila se střetne s jejich a předvede jim, co to znamená bojovat se ctí. Vyženeme Borgy z našeho území a rozdrtíme je. Naše říše povstala díky meči a jednoho dne mečem možná sejde. Ale pokud nás takový osud čeká, ať nás porazí válečníci – ne tihle *petaQpu'*.

Pro válečníka je dnešek dobrým dnem na umírání, pro naše kulturní hodnoty ne. Klingonská říše dnes nepadne. “Udeřil pěstí a předloktím na svou hrud. „Bojujte dobře a zemřete se ctí, synové a dcery Qo'noSu! *Qapla'!*“

Hlasitým „*Qapla'!*“ odpověděla Martokovi posádka jeho můstku, která plynule přešla v hrdelní a procítěný zpěv „Vojáků Říše“. Jejich hrdé hlasy se odrážely od stěn a nesly se chodbami, kde se k nápěvu přidávali další a píseň se nesla dál.

Generál Goluk pokývl komunikačnímu důstojníkovi, který vypnul kanál, přestože zpěv nadále pokračoval. Martok se posadil do velitelského křesla na vyvýšeném stupínku uprostřed můstku. Generál se postavil Martokovi po boku. Přes srdečný zpěv řekl: „Všechny lodě jsou připraveny vyplout, můj pane.“

„Opusťte orbitu,“ nařídil Martok. „Jakmile bude flotila ve formaci za námi, koordinujte přechod na maximální warp.“

Goluk přenechal práci na zrychlení celé flotily kapitánu G'mtorovi. Martok si mezitím vychutnával všechny vjemy života na lodi: drsné zpívající hlasy, teplé aroma z jídelny několik palub pod ním, hřmot impulzního pohonu, který vyváděl loď z orbity, zvonivou ozvěnu vojenských bot kráčejících po duraniovém mřížoví.

Nebyla to válka, jakou by si zvolil, ale měl dobrý pocit,

že své lidi vede do bitvy sjednocené pod jedním praporem. Kinshayové a Elabrejové nestačili na to, aby se okrajové světy Říše sjednotily, ale Borgové byli hrozbou, jaké nebylo ve známém vesmíru rovno. Útok jejich Společenstva zmobilizoval vznešené rody i prostý lid a překonal i věčné bratrovražedné půtky ve Vysoké radě.

Můstkem zazněly rázné rozkazy a po nich následoval záblesk warpem zakřiveného světla hvězd na hlavní obrazovce.

Jakmile válka skončí, přemítal Martok, Říše bude silnější než kdy předtím... anebo lehne popelem.

5

Hlášení Hvězdné flotily směřovaná do Paláce svornosti byla každou další hodinou horší a horší a prezidentku Naniettu Bacco už jejich čtení unavovalo. Lekla se, když interkom zabzučel a její hlavní asistent, postarší Vulkánec Sivak, oznámil: „Je tady admirál Akaar s poledními informacemi, paní prezidentko.“ Bacco se si chtěla narychlo vymyslet výmluvu a admirála poslat pryč, když Sivak dodal: „Esperanza Piñierová a Sedmá z devíti jsou s ním.“

Vzdychla. „Pusťte je dovnitř.“

Bacco vstala z křesla a otočila se, aby vyhlédla panoramatickým oknem táhnoucím se od podlahy ke stropu. Venku se nad rozlehlou Paříží v odpoledním slunci třpytila Eiffelova věž, v dáli na horizontu se honila protrhaná mračna.

Stiskla tlačítko paddu na stole, aby zatemnila okno a záři utlumila. Když se mezi ni a Město světél snesl elektrochemický stín, na chvíli ji napadlo, že pro následujících několik hodin může jít o prorocké znamení.

Jedny ze dveří za jejími zády se otevřely. Stálo ji veškeré úsilí otočit se tváří v tvář návštěvníkům, kteří, jak věděla,

přinášeli špatné zprávy. V čele kráčela náčelnice štábu Esperanza Piñierová, jejíž černé vlasy a olivová pleť kontrastovaly s vizáží dvojice, jež jí byla v patách.

Styčný důstojník Hvězdné flotily s kanceláří prezidenta, admirál flotily Leonard James Akaar, byl vysoký Capellan s mohutným hrudníkem a širokými rameny. Ošlehaný obličej mu rámovaly dlouhé světlé šedé vlasy splývající v přirozených vlnách. Vedle něj pevně stála Sedmá z devíti.

„Dobré odpoledne, paní prezidentko,“ pozdravil Akaar. V medovém světle stíněného okna připomínal mluvící bronzovou sochu.

„Admirále,“ kývla na něj zdvořile Bacco. Pak pozdravila i svou bezpečnostní poradkyni. „Sedmá.“

Piñierová se ušklíbila předstíranou uražeností. „A mě nepozdravíte?“

„My se vidíme pořád,“ zabručela Bacco.

Než mohla Piñierová ve slovní přestřelce pokračovat, vstoupil jim do rozhovoru Akaar: „Paní prezidentko, máme důležité zprávy.“

„A žádnou dobrou, že je to tak?“ poznamenala Bacco, usadila se do křesla a mávla rukou. „Tak pokračujte, admirále.“

Obličej mu zvrásnilo zoufalé zamračení. „Borgové se pohybují rychleji, než jsme si mysleli,“ řekl.

Sedmá dodala: „Zřejmě během doplnění stavů asimilovali i nové druhy pohonných technologií.“

„Jak rychle postupují, admirále?“ zeptala se Bacco.

„Máme potvrzeny útoky na Yridii, Hyralan a Celes,“ odpověděl. „Předpokládáme, že za dvě hodiny oblehnou Regulus, za tři Denevu a za pět Qo’noS. Soudě podle této rychlosti se nacházejí pouhých devět hodin od Vulkánu a Andoru a dvanáct hodin od Země. Zítra budou schopni napadnout Trill, Betazed, Bajor a desítky dalších světů. Většina našich simulací předpokládá kolaps Federace

v rámci deseti dnů a během měsíce kapitulaci většiny našich sousedů v blízkém vesmíru.“

Prezidentka Bacco si sevřela hlavu do dlaní. „Bohové.“

Piñierová si prsty pročísla vlasy. „Musíme ty planety evakuovat,“ řekla. „Hned.“

„To je, paní prezidentko,“ přerušil ji Akaar, „neuskutečnitelné. Ani vzdáleně nemáme kapacitu na přesun miliard. A už vůbec ne v řádu hodin.“

Sedmá dodala: „Byl by to marný pokus. Všechny lodě, které by planety opustily, by byly Borgy dostiženy.“

Chladná jistota bývalé členky Společenstva jen přilila olej do ohně Esperanzina hněvu. „A? Máme snad svým lidem říct, aby si v klidu sedli a čekali na vlastní konec? Co je tohle za plán?“

Akaarovi poklesla ramena. „V zásadě s vámi souhlasím, slečno Piñierová. Ale zkrátka nemáme zdroje. Všechny civilní lodě, které dokázaly uniknout, to už udělaly, a veškerá ozbrojená plavidla a jejich posádky byly převeleny, aby posloužily při obraně vnitřních soustav.“

Bacco vzhlédla. „O kolik životů jsme dosud přišli, admirále?“ zeptala se Akaara. Dala průchod hněvu, aby ji neovládlo zoufalství. „Víme to vůbec?“

Admirál vypadal zahanbeně. „Nějaké odhady máme.“

„Kolik?“

„Od prvního borgského útoku?“ odpověděl otázkou.

„Ano,“ přikývla Bacco. „Od začátku.“

„Včetně planet mimo Federaci... asi třicet miliard.“

Tak velkou cifru si Bacco stěží dokázala představit. Třicet miliard bylo příliš i na statistiku; strašlivá abstraktní hodnota kosmického měřítka. „Může Hvězdná flotila sestavit dost lodí, které by se borgské armádě postavily?“

„Tak snadné to není, paní prezidentko,“ odvětil Akaar. „Nepřítel nedisponuje izolovanými jednotkami, s nimiž bychom se mohli střetnout. Borgové se rozprchli tisíci

směry. Zorganizovali jsme Hvězdnou flotilu, aby chránila centrální systémy. Borgové však naneštěstí vyslali dost lodí, aby mohli napadnout všechny světy naráz.“ Sklopil oči. „Bohužel pro tuto situaci žádný obranný plán nemáme a těžko nějaký utvoříme.“

Bacco zaměřila svůj unavený pohled na Sedmou a řekla: „Můžete mi poskytnout nějakou strategickou či taktickou radu?“

„Naše možnosti jsou omezené,“ řekla Sedmá. „Nebyla jsem schopná pomoci Hvězdné flotile lokalizovat krychli nesoucí borgskou královnu, čímž se snížila naše schopnost zahájit soustředěný protiútok. Naštěstí žádná z lodí borgské armády nevykazuje absorpční vlastnosti obří krychle, s níž jsme se střetli minulý rok. To napovídá, že mise lodi *Enterprise* zastavit asimilované plavidlo *Einstein* proběhla úspěšně.“

Piňierová se na Sedmou kysele ušklíbala. „To je dobře,“ řekla. „Jinak by nám Borgové mohli snad i ublížit.“ Jízlivá poznámka si vysloužila od Sedmé mrazivý pohled.

Bacco vrhla zamračený pohled na Akaara. „Admirále, máte nějaké novinky *kromě* zkázy Federace, jak ji známe?“

„Ano, paní prezidentko,“ odpověděl. „Obnovili jsme spojení s *Enterprise* a *Aventine*. Když borgská armáda zaútočila, vydaly se na průzkumnou misi do kvadrantu Delta. Vrátily se a hlásí, že všechny subprostorové tunely zkolabovaly. Admirál Jellico jim právě zadává nové rozkazy.“

Při těch slovech se Bacco naklonila dopředu. „Můžete za mě předat zprávu kapitánu Picardovi?“

„Jistě, paní prezidentko.“

„Povězte mu, že pokud má nějaký nápad, jak Borgy zastavit, bez ohledu na to, co by kvůli tomu musel udělat, má ode mě bezvýhradné pověření tak učinit. Pokud

by při tom měl porušit veškerá nařízení Flotily i zákony Federace, budiž. Jakmile se prach usadí a pokud tu ještě budeme, může počítat s plnou milostí pro sebe i svou posádku a nebudu se na nic ptát. Totéž platí pro každého, kdo s ním bude spolupracovat. Je to jasné, admirále?“

Akaar krátce přikývl. „Naprosto, paní prezidentko.“

„Pak jen doufejme, že má Picard v rukávu ještě nějaký další zázrak. Bez něj je to zřejmě konečná.“

6

„Pravdou je, kapitáni, že Hvězdná flotila už žádný plán nemá.“

Picard si nepamatoval, že by Edward Jellico vypadal někdy tak staře. Během posledních pár měsíců, kdy se vyšvihl do nejvyššího úřadu Flotily, vypadal, jako by zestárl o celá desetiletí. Jeho bílé vlasy prořídly a vrásky v obličejí se prohloubily v brázdy vyryté nekončícími úzkostmi spjatými s velením. Picarda však znepokojovalo, že s Jellicem soucítí, protože se s jeho pocity ztotožňuje. Jean-Luc stál v pracovní kapitánky o více než polovinu let mladší, než byl on sám, a cítil se jako relikvie dávno minulých časů.

Kapitán Dax se otázala: „Admirále, znamená to, že Flotila pro nás nemá žádné nové rozkazy?“

„Ne, pokud někdo z vás nemá dobrý nápad,“ opáčil Jellico.

Oba kapitáni si nad Ezriiným stolem vyměnili významné pohledy. Picard se obrátil zpět k Jellicovu obrazu na monitoru a řekl: „Stále zvažujeme možnosti.“

Dax jej přerušila: „Máme zamířit k Zemi, pane?“

Jellico zavrtěl hlavou. „Nestihli byste to včas. Jste čtyři dny odtud. Borgové sem dorazí za dvanáct hodin.“

„Přesto, pane,“ pokračovala Dax, „mi má hlavní inženýrka sdělila, že dokáže náš prototyp proudového pohonu uvést do chodu během hodiny. Máme možnost Borgy u Země dohnat.“

Jellico pozvedl ruku a odpověděl: „Jedna loď navíc nic nezmění, kapitáne. Už na tom nesejde.“

Picard se snažil zakrýt zlost, ale tón vlastního hlasu jej prozradil. „Admirále, Flotila válku jistě zatím nevzdala, že?“

„Jistěže ne, Jean-Lucu. Přeposlali jsme schémata pro transfázová torpéda všem loďm a základnám a předali jsme je i Klingonům.“ Dax nervózně pohlédla na Picarda, zatímco Jellico mluvil dál: „Možná je to trochu pozdě, ale bez boje se nevzdáme.“

„Admirále,“ promluvila Dax, „není to nebezpečné posílat schémata subprostorem, když je v oblasti tolik borgských lodí? Co když je zachytí a rozluští?“

Jellico se zamračil a sevřel rty tak silně, až téměř zmižely.

„V současnou chvíli přijatelné riziko,“ přiznal. „Nechtěl jsem to udělat, natož tímto způsobem... ale teď by se zdrženlivost rovnala kapitulaci. Vydal jsem rozkaz rušící bezpečnostní nařízení admirála Nechayevové. Pokud vše selže, nelze vinit nikoho kromě mě.“

Taková míra pokory přicházející od Jellica Picarda zarazila. Netušil, zda za to mohlo jeho postoupení na vrchol kariérního žebříčku, kde se konečně dokázal uvolnit, anebo současná krize odhalila v jeho osobnosti lidštější stránku.

„Admirále,“ řekl, „s vaším dovolením bych vzal *Enterprise* a *Aventine* zpět do mlhoviny pátrat po troskách z expedičního sboru. Máme potvrzeno, že polovina posádky *Voyageru* je stále naživu; mohou tam být i další.“

Jellico přikývl. „Jak je libo, kapitáne. Pokračujte dle

svého uvážení. Ale ujistěte se, že máte připravena zadní vrátka.“

Picarda opět zarazila admirálova nezvykle pesimistická slova. „Zadní vrátka?“

„Jean-Lucu, pokud Země padne...“ Jellicovi při vlastních slovech vyschlo v hrdle; po chvíli pokračoval: „Pokud Země padne, válka skončí. Boje možná budou pokračovat několik dalších týdnů, ale Federace přestane existovat. Pokud k tomu dojde, vezměte svou loď a všechny, které dokážete unést, a pokuste se dostat do bezpečí. Nesnažte se o žádnou donkichotskou misi. Zachraňte svou loď i posádku.“ Do očí mu sedla melancholie. „Zkrátka a dobře – neobětujte se kvůli marnému pokusu, Jean-Lucu.“ Jedno mrknutí, a sentiment byl pryč. Pak dodal: „Přejte nám štěstí, kapitáni. Šťastnou cestu i vám oběma. Velení Flotily konec.“

Jellicovu tvář na monitoru vystřídal emblém Federace. Dax vypnula obrazovku a vzdychla. „Dobře, takže z velení žádná řeč na povzbuzení morálky nepříjde.“ Vstala a zamířila k replikátoru. „Dám si raktajino. Vy?“

„Čaj, Earl Grey, horký,“ odpověděl Picard.

Otočila se k replikátoru a řekla: „Raktajino, horké, s cukrem a čaj Earl Grey, horký.“ Nápoje se zhmotnily ve víru zlatavé záře a tichého šumu. Jakmile stroj dokončil úkol, sebrala nápoje z výklenku a čaj podala Picardovi.

Ten usrkl a vychutnal si jeho hořkou příchut. „Díky.“

„Není zač.“ Usadila se v křesle a usrkla klingonského kofeinového zázraku. „Vaší pracovní je mi líto.“

„Ne tolik jako mně,“ opáčil Picard. Znovu usrkl čaje a dodal: „Měli bychom se do mlhoviny vydat co nejdříve.“

Dax přikývla. „Dobře, ale nemyslím si, že kromě posádky *Voyageru* najdeme nějaké další trosečníky.“

„Možná ne,“ zamumlal Picard, který jako by si náhle uvědomil cosi nového – odlišného – probleskujícího mezi

jeho myšlenkami jako maják v temnotě mrzkého bytí. „Ale měli bychom se na cestu vydat brzy. Něco tam je, a já musím vědět co.“

Dax potřásla hlavou. „Když musíte... Já mám jen pocit, že se schováváme, když všichni ostatní bojují o život.“

„Schováváme se?“ podivil se Picard.

Vyvolala si hvězdnou mapu blízkého okolí doplněnou o taktické údaje o rozmístění borgské flotily v nejbližších sektorech. Ukázala na Azurovou mlhovinu a řekla: „Tohle je naše oko bouře, Jean-Lucu. Všechny borgské lodě se od něj vzdalují. Jde o nejbezpečnější místo ve známém vesmíru.“

Pohlédl na hvězdnou mapu a přikývl. „Pravda. Takže jde o dokonalé místo, odkud naplánovat další krok.“

„Netušila jsem, že máme v plánu nějaký další krok,“ podivila se.

Pocit, že jej cosi táhne zpět do mlhoviny, zintenzivněl. „Nemáme, alespoň zatím ne. Mám ale tušení, že se to brzy změní.“

7

Riker se procházel ztemnělými chodbami a připadal si jako duch strašící na vlastní lodi. Dvě hodiny po návratu do prostoru Federace zůstávala většina sekcí *Titanu* bez hlavního zdroje energie. Můstek a hlavní počítač opět fungovaly, ostatní jen sporadicky.

Zabočil za roh a málem vrazil do skupinky oděné ve skafandrech a musel ustoupit technickému oddílu, který spěchal napravit další rutinní krizi. Nejinak tomu bylo celou cestu z můstku z jedné paluby na druhou, z jednoho žebříku na jiný, kde Riker potkával čím dál víc podobných freneticky pracujících hloučků techniků.

Dnešek je testem pro nás všechny, pomyslel si.

„Ra-Havreii kapitánu Rikerovi,“ ozval se zvučný hlas hlavního inženýra tlumený Rikerovým komunikátorem.

Riker podstoupil ke kraji chodby a zastavil se. „Rád vás slyším. Funguje už komunikace na celé lodi?“

„Ne, pane,“ odpověděl Ra-Havreii. „Mluvím s vámi z raketoplánu *Gillespie*. Momentálně veškerou lodní komunikaci přesměrováváme přes přijímače v raketoplánech.“

„Dobrý nápad,“ pochválil ho Riker. „Můžeme je použít k vyslání zprávy pro velení?“

Ra-Havreii odpověděl: „Ještě ne, ale brzy ano. Posiluji jejich komunikační systém na delší dosah. Předpokládám, že vše dokončím během pár minut. Ale kvůli tomu nevolám, pane.“

Riker poodstoupil do malé slepé uličky, aby měl soukromí, a zeptal se: „O co jde?“

„V řadě důležitých systémů jsme utrpěli závažná poškození, kapitáne. Bez hlavního zdroje nemůžeme replikovat nové součástky, bez kterých naopak nedokážeme spustit hlavní zdroj energie. Potřebuji od vás povolení ke sběru nezbytných komponentů v okolí, pane.“

Rikerovi chvíli trvalo, než pochopil význam Ra-Havreiiova kulantního sdělení. „Chcete sbírat na zničených lodích v mlhovině,“ řekl Riker a chápavě přikývl.

„Ano, pane. Víím, že je to tak trochu hyenismus, ale ty součástky potřebujeme. Otevřeli jsme vrata hangáru manuálně a *Armstrong*, *Holliday* a *Ellington* jsou připraveny k záchranným operacím, čekají jen na váš rozkaz, pane.“

Rikerovi se sice plundrování čerstvého hřbitova přičilo, chápal však šéfinženýrovo stanovisko. Bylo to naprosto nezbytné. „Máte svolení. Udělejte, co je nutné, a podejte mi hlášení.“

„Rozkaz. Ra-Havreii konec.“ Sotva slyšitelné pípnutí ukončilo jejich spojení.

Riker vyšel ze slepé uličky zpět do chodby, zabočil vlevo a pokračoval ke svému cíli.

Přede dveřmi, k nimž mířil, stály na hlídce dvě strážkyně bezpečnosti; přistoupil k nim. Po levé straně stála mladší vyšší poddůstojnice Antillea, gnalishská *fejimaera*. Kromě toho, že připomínala dvounohého leguána lidského vzrůstu, její postavě dominovala vzpřímená ploutev na olivově zbarvené šupinaté hlavě.

Na opačné straně stála poručík Pava Ek'Noor sh'Aqabaa, sošná a krásná andoriánská *shen*, jejíž modrý obličej

rámovaly splývavé bílé vlasy. Křehce na ní vypadala pouze tykadla, Riker by však litoval každého, kdo by se jich bez dovolení byl jen dotkl.

Když došel ke dveřím, pohlédl na sh'Aqabau. „Potíže, poručíku?“

„Žádné, pane,“ odpověděla.

Riker přikývl. „Dobře. Popovídám si s ní.“

Bezpečnostním kódem odemkl kajutu pro hosty. Dveře se před ním otevřely a kapitán vstoupil.

Jakmile stál dostatečně daleko uvnitř pokoje, dveře se se zasyčením zavřely a tichý výmluvný zvuk ho ujistil, že se opět zamkly. Na okamžik se zastavil, aby si jeho oči zvykly na ztemnělé osvětlení okolo něj. Obklopovalo ho modrozelené zabarvení a Riker si uvědomil, že veškeré umělé osvětlení někdo vypnul. Jediné zdejší světlo pocházelo z Azurové mlhoviny, již mohl spatřit za řadou oblých oken, která se táhla podél šikmého stropu pokoje. Před nimi zahlédl siluetu nejnovějšího hosta *Titanu*, Eriky Hernandezové.

Nepodívala se na něj, pouze klidně a zdvořile pronesla: „Neobtěžujte se s klepáním, kapitáne. Pojdte rovnou dál.“

Zjevné faux pas v něm vyvolalo rozpaky, zároveň se však snažil být před touto nezvyklou cizinkou, která se bez ohlášení ocitla na jeho můstku, mírně ostražitý. Pravda, jemu i jeho posádce prokázala velkou laskavost, přesto se mu nechtělo začít jí hned zcela důvěřovat. Předstíral nevázanost a pomalu přistoupil blíž k oknu i k ní. „Teď, když má posádka pracuje na opravách, myslím, že nastal čas si promluvit.“

„Nelze nesouhlasit,“ odvětila Hernandezová.

Za okny nedaleko od nich jeden z raketoplánů proplouval vířící kobaltovou mlhou a zachycoval tažným paprskem kusy trosek hvězdných lodí. „Nerad to říkám, ale museli jsme se uchýlit ke sbírání trosek,“ vysvětlil Riker.

„Nemusíte se omlouvat,“ řekla Hernandezová. „Tam venku je to jen odpad. To tady uvnitř jde o přežití. Takový je holt život. Pokud by se to stalo mé lodi, udělala bych totéž.“

Riker si odkašlal. „Když už jsme u toho, povězte mi o své lodi,“ nadhodil. Ukázal k pohovce pod okny a zeptal se: „Můžeme se posadit?“

„Jistě.“ Sedla si na kraj gauče a Riker na opačný. Zeptala se: „Co potřebujete vědět?“

„Říkala jste, že vaší lodí byla *Columbia*,“ začal Riker. „Měla jste na mysli pozemskou hvězdnou loď z dvaadvacátého století?“

Hernandezová přikývla, pobavená stylem Rikerovy otázky. „Ano, NX-02.“

„Ta se ale ztratila před více než dvěma sty lety,“ opáčil Riker. „A podle našich záznamů měla její kapitánka kolem čtyřicítky. Na to vypadáte příliš mladě.“

Rozzářila se a široce usmála. „Trochu jsem na sobě zapracovala,“ pronesla a šibalsky pozvedla obočí.

„Očividně,“ oplatil jí Riker úsměv. „Hvězdná flotila také objevila vrak *Columbie* v kvadrantu Gama přes sedmdesát tisíc světelných let odtud, a dokonce ještě dál od místa, kde jsme vás našli.“

Vzdychla. „Ano, to vím. Když se v roce dva tisíce sto šedesát osm slunce Erigolu proměnilo v supernovu a vytvořilo tuto mlhovinu, Caeliarové uprchli ve svých městských lodích. Většina nepřežila. Byla jsem v hlavním městě, to sice uniklo, ale skončilo několik set let v minulosti. Má loď zůstala v soudobé přítomnosti a vplula do jiného subprostorového tunelu; byla vržena napříč Galaxií a mou posádku zřejmě spálilo záření uvnitř.“

Riker se chystal položit další otázku, ona jej však přerušila. „Proč ten výslech, kapitáne? Nemůžete mi prostě odebrat vzorek DNA a zjistit si, jestli jsem tou, kterou tvrdím, že jsem?“